

Αφηγητής: ομοδιηγητικός (εσωτερική εστίαση) **Αφηγηματικές τεχνικές:** περιγραφή, αφήγηση, εσωτερικός μονόλογος

Γλώσσα: απλή, καθημερινή

Ύφος: εξομολογητικό, με κάποιο επικριτικό (για τη μητέρα) και ειρωνικό (για την αδερφή της) τόνο

4 θεματικές ενότητες: 1. Αγαπητή Κίτυ ... της Μαργκότ. 2. Δεν τις αγαπώ, ... τα ελαττώματά της. 3. Περισσότερο απ' όλους ...στα παιδιά τους; 4. Μερικές φορές ...Δική σου, Άννα.

Θεματικά κέντρα: Παράπονα για τη μεροληπτική στάση των γονιών της υπέρ της αδερφής της και κρίσεις για τους γονείς και τον εαυτό της. Το απόσπασμα διακρίνεται για τον ώριμο προβληματισμό αλλά και την ψυχολογική αστάθεια της συγγραφέως. Η εντύπωση ότι το έγγραφο μόνο για τον εαυτό της δίνει στο γράψιμό της αυθορμητισμό και ειλικρίνεια. Δε γίνεται, ωστόσο, καμία αναφορά στις «ειδικές» συνθήκες διαβίωσης και την πολιτική κατάσταση. Δομείται πάνω στην αντίθεση: εγώ ≠ οι άλλοι.

Σχέση με την αδερφή της: ανταγωνιστική, εκδηλώνει ζήλεια και αγανάκτηση, γιατί εξαιτίας του «μισοκακόμοιρου ύφους» της και της «γκρινιάρικης διάθεσής» της εισπράττει πάντα επαίνους από τους γονείς τους ενώ η ίδια μόνο επικρίσεις.

Σχέση με τη μητέρα της: πιο προβληματική. Η Άννα πιστεύει ότι δεν της δείχνει κατανόηση, δεν την στηρίζει ηθικά, αν και θα ήθελε την αγάπη και την ενθάρρυνσή της. Δεν ανταποκρίνεται στο μητρικό της ρόλο, έχει τόσα ελαττώματα, ώστε δεν αποτελεί το κατάλληλο πρότυπο μητέρας. Αποδίδει το φταίξιμο για την κακή τους σχέση στη συμπεριφορά της μητέρας της και στην ασυμφωνία των χαρακτήρων τους. Θεωρεί ότι η μητέρα της ταιριάζει πιο πολύ με την αδερφή της, την οποία υποστηρίζει και προστατεύει.

Σχέση με τον πατέρα της: τον υπεραγαπά, είναι το πρότυπό της. Λυπάται και ζηλεύει όταν εκείνος παίρνει το μέρος της αδερφής της ή την επαινεί. Είναι η μόνη της παρηγοριά και το καταφύγιό της, αλλά δεν είναι ικανοποιημένη από τη στάση του, γιατί θεωρεί ότι δεν τη βοηθάει όσο θα έπρεπε και δεν την παίρνει στα σοβαρά. «Πληγώνομαι κάθε φορά ...όσο τον πατέρα», «το μόνο που ζητώ ...στοργή του», «Γαντζώνομαι στον πατέρα, ...αισθήματος».

Συναισθήματα Άννας: λύπη, αλλά και αγανάκτηση, γιατί αισθάνεται ότι οι γονείς της την αδίκησαν, παίρνοντας το μέρος της αδερφής της, για την οποία εκδηλώνει ζήλεια, την οποία επιτείνει η προτίμηση – όπως νομίζει – του πατέρα της για εκείνην. Για τον πατέρα της εκφράζει υπερβολική αγάπη ανάμεικτη με παράπονο, η οποία την κάνει απαιτητική και απόλυτη απέναντί του και η οποία τελικά είναι και η αιτία της ζήλειας προς την αδερφή της. Για τη μητέρα της ομολογεί αντιπάθεια και μνησικακία, γιατί τη θεωρεί σκληρή και σαρκαστική απέναντί της. Γενικά η έλλειψη επικοινωνίας με τους γονείς της, την κάνει να αισθάνεται μοναξιά και απομόνωση.

Ψυχολογία και χαρακτήρας Άννας: Η προβληματική σχέση της Άννας με τους γονείς της παρουσιάζεται με ειλικρίνεια, αλλά η ψυχολογική της κατάσταση χαρακτηρίζεται από αστάθεια και μεταπτώσεις. Ενώ πολλές από τις σκέψεις και τις κρίσεις της είναι εξαιρετικά ώριμες (για το μητρικό ρόλο και την ανάγκη να βρει στη μητέρα της ένα ιδανικό πρότυπο), τα παράπονά της θυμίζουν χαϊδεμένο παιδί που επιζητά την προσοχή (κακίζει τη μητέρα της, ζηλεύει την αδερφή της, παραπονιέται για τον πατέρα της, γενικά τα βάζει με όλους, γιατί δεν την καταλαβαίνουν). Η αυτοκριτική της, επίσης, χαρακτηρίζεται από ωριμότητα (εκφράζει τη δυσaréσκειά της που δεν μπορεί να ολοκληρώσει ένα έργο). Οι αντιφάσεις αυτές, όπως και τα παράπονα, οι ζήλιες και τα πείσματα, είναι απόλυτα φυσιολογικά στη μετάβαση από την παιδική στην εφηβική ηλικία. Επιπλέον, τη διακρίνει φιλομάθεια, εξυπνάδα, ειλικρίνεια, αλλά και εγωισμός, ζήλεια και είναι απόλυτη στα συναισθήματα που νιώθει.

Γενικά, το απόσπασμα είναι από τις πιο γνήσιες μαρτυρίες της ψυχολογίας του εφήβου. Οι συνθήκες, μάλιστα, κάτω από τις οποίες γράφτηκε δείχνουν πως ακόμη και στον πιο μεγάλο κίνδυνο, ο έφηβος έχει τις προτεραιότητές του, τον απασχολούν προσωπικά ζητήματα και κυρίως η αγάπη και η αναγνώριση από την οικογένειά του. Έτσι, τα έντονα συναισθήματα που νιώθει, τα ιδανικά και τα σχέδια για τη ζωή δεν παραμερίζονται ούτε από το άγχος του φόβου και του θανάτου. Η εξομολόγηση, επίσης, σε ένα ημερολόγιο δείχνει την ανάγκη του εφήβου για επικοινωνία, αλλά και την ανάγκη να συνομιλήσει με τον εαυτό του σαν ένα είδος εκτόνωσης όσων τον απασχολούν και τακτοποίησης των σκέψεών του. Τέλος, η Άννα βρίσκει στο ημερολόγιο έναν υπομονετικό σύντροφο. Τραγική ειρωνεία αποτελεί η βεβαιότητά της ότι κανείς άλλος δε θα το διαβάσει!

Σκέψεις Άννας για το ρόλο των γονέων: Δεν πρέπει να κάνουν διακρίσεις στα παιδιά τους, αλλά να είναι δίκαιοι απέναντί τους και κάποιες φορές να τα αφήνουν να λύνουν μόνα τους τις διαφορές τους. Να τους δείχνουν την αγάπη και τη στοργή τους και να τα στηρίζουν στα προβλήματά τους. Να ανταποκρίνονται στο ρόλο του γονιού και να αποτελούν θετικά πρότυπα για τα παιδιά τους.

Ερωτήσεις: